

Το θέατρο των παιδικών μας χρόνων

written by Μάκης Μανέτας | 24.09.2015

Σ' αυτό το πλάτωμα που βρίσκεται στη βορειοδυτική πλευρά του Παλιού Φρουρίου ήταν το θέατρο των παιδικών μας χρόνων.

Παλιότερα ήταν πεδίο ασκήσεων για τα φαντάρια που στρατοπεύδευαν εκεί.

Εκεί δίνονταν οι παραστάσεις από τον Καλλιτεχνικό Όμιλο «Πορεία» κάθε καλοκαίρι, πριν έρθει η Χούντα και τα κάμει όλα ρημαδιό.

Σε μια εξέδρα χαμηλή, ούτε μέτρο δεν ήταν, στρωμένη με ύφασμα κάποτο και πίσω ένα μπλόκι από ξυλοκατασκευή για πλάτη των σκηνικών.

Εμείς μικρά μαντουκιώτικα με γδαρμένα γόνατα και σημάδια από πετριές στο μούτρο οδηγηθήκαμε εκεί από περιέργεια για να δούμε τα μπούτια από τις μπαλαρίνες της Ραλλούς Μάνου.

Χωρίς να πλερώσουμε εισιτήριο φυσικά, από τη σκαλινάδα των μουντρομιών που είναι πιο ψηλά χάζευε μια πεντάδα τσέτα.

Ο κοντός κύριος μας έκαμε νόημα χωρίς να μας διώχνει, μιλούσε με φωνή ευγενικιά,

όχι δασκαλίστικη, και τσέβδιζε τόσο δα:

– Θα σκοτωθείτε από κει πάνω που στραβολαιμιάζετε! Ελάτε να σας μπάσω μέσα!

Αυτό ήταν.

Πήραμε διαβατήριο για άλλο κόσμο.

Εμείς που το μόνο που ξέραμε ήταν να γιουχάρουμε στους θερινούς σινεμάδες σαν έφτανε το παλικαράκι να καθαρίσει τους κακούς και να σφυρίζουμε αν έβγαινε καμιά παρδαλή με μπικίνι, εμείς βρεθήκαμε σε μια άλλη διάσταση.

Η εργατιά που ξέραμε ήταν εκεί σενιαρισμένη Κόμμισα.

Ο Γιοχάλας, που έκοβε πάγο και τα δάκτυλά του ήταν σα λουκάνικα γεμάτα βορδόνους, κι ο Θωμας ο αχθοφόρος, που 'χε κουβαλήσει карабиές μπαγκάζια με το καροτσάκι του, είχαν ισιώσει την πλάτη τους. Και ο “Ξυδάτος”, που επούλαγε χταπόδι σ' ένα τενεκέ και μύριζε όλος ψαρίλα κι ιδρώτα. Ήσανε φρεσκοξυρισμένοι με κοστούμια λινά και οι κυράδες τους με φορέματα κλαρωτά με πιέτες, όλη η ΕΔΑ εδώ πέρα.

Και ακούγανε και βλέπανε προσεχτικά δίπλα στην αριστοκρατία, και δεν τους ξεχώριζες από τους αρχόντους, σε ατμόσφαιρα εκκλησιαστική που είχε μυρωδιά κατάνυξης και σεβασμού.

Κατάλαβα τότες ότι εκείνο που εξομοίωνε όλο το ακροατήριο και το έκανε μια κοινωνία, ένα σώμα, ήταν η παράσταση που εξελισσόταν στην πρόχειρη σκηνή, με τις αέρινες παρουσίες των κοριτσιών που φαινόταν να 'ρχονται από άλλο πλανήτη να μας ναρκώσουν με αρώματα ξωτικά και να εξαφανιστούν.

Κι από τότε, όποτε είχε παράσταση, πλενόμαστε καλά στο μαστέλο από το απόγευμα και πηγαίναμε νωρίς να βοηθήσουμε στο στήσιμό της, και γλυτώναμε το εισιτήριο, μέχρι να έρθει η ώρα να προλογίσει όπως πάντα ο Μάχος ο Ρούσης και να τα κάμει λιανά να καταλάβει το πόπολο.

Σχεδόν κανείς δεν υπάρχει από αυτή τη γενιά της ΕΠΟΝ που καλλιέργησε τον Πολιτισμό στη Κέρκυρα, μοναχά η κυρά Μαρία η Τσατσοπούλου ζει. Ο Φίλιππας Βλάχος, ο Μάχος, ο Πίπος, η κυρά-Εύα Λεβέντη, η κυρά Γιολάντα από τη Σίγγερ, ο Μωραίτης ο Γιάννης, ο Φραντζής, η Μαρί η Μωραίτη η μοδίστρα κι άλλοι πολλοί.

Ήταν σοφά διαλεγμένη εκείνη η γωνιά.

Χωρούσε και χωρά πολύ κόσμο και πέρασαν από εκεί ο Κούν, ο Αρμένης, ο Καρακατσάνης, ο Χατζιδάκης, η Μάνου, η Πλιάτσικα, η Νικολούδη.

Αλλά εκείνος που έμεινε για πάντα ζωντανός στη μνήμη μου ήταν ο Βύρωνας Κολάσης. Δεν μπορούσα ποτέ να φανταστώ πώς ένας δίμετρος, μαυριδερός άντρας μπορούσε να

παράξει τέτοιες υπέροχες νότες από το βιολί του. Ο Αρχιμουσικός της Εθνικής Σκηνης είχε δυνατότητες πέρα από τη μικρή μας χώρα.

Τώρα υπάρχει χώρος στην τεράστια αλάνα τ' Αη-Γιώργη για τους ατάλαντους, που το μόνο που ξέρουν είναι να λικνίζουν τα πισινά τους...